

Sygn. akt II Ka 581/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	SO Krajewska - Sińczuk SO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale prokuratora Bożeny Grochowskiej - Małek

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2014 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 19 września 2013 r. sygn. akt II K 333/13

I. wyrok zmienia w ten sposób, że:

- za podstawę poddania oskarżonego pod dozór kuratora, w miejsce art.

73 § 2 kk, przyjmuje art. 73 § 1 kk,

- z opisu czynu eliminuje ustalenie, że oskarżony jechał z nadmierną prędkością i przekroczył dopuszczalną prędkość;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 581/13

UZASADNIENIE

M. W. został oskarżony o to, że w dniu 25 lipca 2012 r.

w miejscowości S. ul. (...), pow. (...), woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) jechał z nadmierną prędkością, przekraczając

dopuszczalną prędkość na oznaczonym znakami drogowymi odcinku drogi i nie zachował należytej ostrożności i bezpiecznego odstępu w czasie wykonywania manewru wyprzedzania jadącej w tym samym kierunku rowerem A. C., wskutek czego uderzył samochodem w rower, powodując jego przewrócenie się na jedną i upadek A. C. na jezdnię i chodnik, wskutek czego doznała

ona obrażeń ciała w postaci wylewu podskórnego głowy, złamania kości podstawy czaszki, krwawienia do przestrzeni nad i podtwardówkowej, podpajęczynówkowej

i do komór mózgowych, stłuczenia tkanki mózgowej, stłuczenia płuc, złamania żeber, krezki jelita, otarcia naskórka, zasinienia, wylewów podskórnych podudzia lewego

i okolicy lędźwiowej skutkujących jej zgonem w dniu 6 sierpnia 2012 r. w szpitalu,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt II K 333/13, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego **M. W.** uznał za winnego tego, że w dniu

25 lipca 2012 r. w miejscowości S., powiat (...), kierując samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc ulicą (...),

na której występowały ograniczenia ruchu związane z przeprowadzaniem remontem, jechał z nadmierną prędkością, przekraczając dopuszczalną prędkość

na oznaczonym znakami drogowymi odcinku drogi i nie zachował należytej ostrożności i bezpiecznego odstępu w czasie wykonywania manewru wyprzedzania jadącej w tym samym kierunku rowerem A. C., którą uderzył, powodując jej przewrócenie się, wskutek czego doznała obrażeń ciała w postaci: urazu głowy z objawami wstrząśnienia mózgu, wieloodłamowego złamania kości podstawy czaszki po stronie prawej, krwawienia podtwardówkowego

i podpajęczynówkowego z rozlanym uszkodzeniem mózgu i stłuczeniem lewej okolicy skroniowej oraz narastającymi objawami obrzęku mózgu z zatarciem struktury tkankowej, otarć naskórka lewej okolicy czołowej, zasinienia prawego oczodołu, urazu klatki piersiowej ze stłuczeniem kręgosłupa piersiowego, rozsianych stłuczeń płuc, urazu lewego podudzia z otarciami naskórka

oraz ze złamaniem trzonu kości strzałkowej, zasinień stawu skokowego lewego

i podbiegnięć krwawych w tkankach miękkich podudzia lewego, rozsianych zasinień w zakresie kończyn górnych, podbiegnięcia krwawego w tkankach miękkich grzbietu, zasinień i otarć naskórka na kończynach dolnych,

skutkujących jej zgonem w dniu 6 sierpnia 2012 r. w szpitalu, tj. czynu stanowiącego występki

z art. 177 § 2 k.k., i za czyn ten na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego grzywnę w wysokości

100 stawek dziennych przyjmując, na podstawie art. 33 § 3 k.k., iż jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 20 złotych;

IV. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora;

V. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego I. C. i oskarżyciela posiłkowego Z. K. środek karny w postaci zadośćuczynienia za doznaną krzywdę- śmierć osoby najbliższej w kwotach po 2.000 złotych;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz I. C. kwotę 988,92 złotych, tytułem poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego w sprawie, a także zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1500 złotych, tytułem zwrotu części wydatków postępowania, jednocześnie zwolnił oskarżonego

od zapłaty pozostałych wydatków, które przejął na rachunek Skarbu Państwa, zwolnił oskarżonego od uiszczenia opłaty sądowej.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Prokurator Rejonowy w Mińsku Mazowieckim, zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze na korzyść oskarżonego M. W.. Wskazanemu wyrokowi zarzucił obrazę prawa materialnego, tj. art. 73 § 2 k.k. polegającą na niewłaściwym jego powołaniu w podstawie prawnej oddania oskarżonego pod dozór kuratora, podczas gdy podstawą orzeczenia dozoru kuratora powinien być art. 73 § 1 k.k. W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o zmianę pkt IV. zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego dozoru kuratora na podstawie art. 73 § 1 k.k.

Obrońca oskarżonego zaskarżył przedstawiony wyrok w całości, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a zwłaszcza art. 5 § 2, art. 7, art. 410 oraz art. 424 k.p.k., a polegała na wydaniu rozstrzygnięcia wyłącznie w oparciu o wybrane fragmenty materiału dowodowego, tj. fragmenty opinii kompleksowej biegłych, bez analizy, iż owa opinia stanowiła określoną całość uzgodnioną przez biegłych, co było konsekwencją pominięcia przez sąd orzekający zasady wskazanej w art. 5 § 2 k.p.k. oraz stanowiło przekroczenie dyrektywy określonej w art. 7 k.p.k., albowiem nieusunięte i nie dające się usunąć wątpliwości musiały determinować przyjęcie najkorzystniejszej wersji dla oskarżonego, toteż wydane orzeczenie było rażąco niesprawiedliwe, gdyż w razie istnienia niedających się usunąć wątpliwości sąd orzekający nie mógł, lecz musiał przyjąć wersję najkorzystniejszą, czego nie uczynił, a poglądu swojego nie uzasadnił, zwłaszcza w zakresie wykluczenia ze stuprocentową pewnością prawdziwości wyjaśnień oskarżonego, które to wyjaśnienia nie zostały wykluczone jakimkolwiek dowodem zgromadzonym w sprawie, tym bardziej opinią kompleksową biegłych, toteż rozważania sądu zawarte w uzasadnieniu stanowią dowolną interpretację zgromadzonych dowodów, co świadczy o dowolności ustaleń faktycznych.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego poparł wniesioną przez siebie apelację, zaś do jego stanowiska przyłączył się oskarżony. Prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim i wniosek w niej zawarty oraz wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego z jednoczesnym wyeliminowaniem z opisu czynu przypisanego oskarżonemu przekroczenia przez niego dopuszczalnej prędkości. Oskarżyciel posiłkowy I. C. oraz oskarżycielka posiłkowa Z. K. przyłączyli się do stanowiska prokuratora.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Rejonowego w Mińsku Mazowieckim jest zasadna.

Na uwzględnienie nie zasługiwała natomiast apelacja obrońcy oskarżonego.

Wobec uznania jej za oczywiście bezzasadną i braku wniosku strony o sporządzenie uzasadnienia wyroku, Sąd Okręgowy zaniechał szerszego ustosunkowania się do niej w dalszej części wywodów .

Sąd Odwoławczy w zupełności podziela, podniesiony przez oskarżyciela publicznego i przyznany w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, zarzut obrazy prawa materialnego, przejawiającej się w przyjęciu za podstawę prawną oddania oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora art. 73 § 2 k.k. zamiast art. 73 § 1 k.k. M. W. został uznany za młodocianego sprawcę przestępstwa nieumyślnego, w związku z czym pod wspomniany dozór mógł zostać oddany jedynie fakultatywnie, na podstawie art. 73 § 1 k.k. Podnieść równocześnie trzeba, że przepis art. 73 § 2 k.k. stanowi podstawę obligatoryjnego oddania pod dozór m.in. kuratora, w okresie próby związanym z zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, wyłącznie w odniesieniu do młodocianego sprawcy przestępstwa umyślnego, sprawcy określonego w art. 64 § 2 k.k., a także sprawcy przestępstwa popełnionego w związku z zaburzeniami preferencji seksualnych.

Sąd Okręgowy zgodził się nadto z wysuniętą przez prokuratora koniecznością wyeliminowania z opisu czynu przypisanego oskarżonemu ustalenia, że jechał

on z nadmierną prędkością i przekroczył dopuszczalną prędkość. Wprawdzie przed miejscem inkryminowanego zdarzenia został umieszczony znak drogowy ograniczający administracyjnie dopuszczalną prędkość do 40 km/h, jednakże ograniczenie to zostało odwołane przez skrzyżowanie (w rozumieniu art. 2 pkt 10 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym- tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.- dalej: PRD), również zlokalizowane przed miejscem wypadku (k. 51v- 52). Mając na uwadze powyższe przyjąć należało, że w miejscu zdarzenia obowiązywało ograniczenie prędkości według zasad ogólnych, tj. do 50 km/h (art. 20 ust. 1 PRD). Zaznaczyć równocześnie trzeba, że z wywołanej w sprawie kompleksowej opinii biegłych z zakresu ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków drogowych oraz z zakresu medycyny sądowej wynika, że samochód prowadzony przez M. W. w chwili zderzenia z rowerzystką A. C. poruszał się z prędkością mieszczącą się w granicach od 46 km/h do 51 km/h (k. 129). Wobec niemożności poczynienia precyzyjniejszych ustaleń we wskazanym zakresie, z uwagi na zasadę rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, wypadało zająć stanowisko, w myśl którego wymieniony poruszał się z prędkością 46 km/h. W tym stanie rzeczy niezbędna była eliminacja przedmiotowego ustalenia z opisu czynu przypisanego oskarżonemu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 k.p.k. w zw. z art. 456 k.p.k., orzekł jak w punkcie I. i II. wyroku.

Na podstawie art. 627 i art. 628 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w punkcie III. wyroku zasądzone od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 złotych opłaty za II instancję oraz obciążono go wydatkami za postępowanie odwoławcze.

Na wspomnianą opłatę złożyły się kwoty:

- 300 złotych- tytułem opłaty związanej ze skazaniem przez Sąd I instancji na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności (art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych- Dz. Z 1973 r., Nr 27, poz. 152 ze zm.- dalej: u.o.)
- 200 złotych- tytułem opłaty od wymierzonej przez Sąd Rejonowy, na podstawie art. 71 § 1 k.k., kary grzywny (art. 3 ust. 2 w zw. z art. 8 u.o.).